

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1905.

Leto VI.

Pepelka.

(Po narodni pravljici.)

In duri oče je priprl,
predsé zatópljen v misli zrl . . .

Obrnil je naposled kjuč,
nemiren ves upihnil luč.

Nedelka zdaj očeta vpraša:
„Kje, oče, je Pepelka naša?“

Pepelka — grda pastorka —
tako jo zove mamica.

In mati, oče, vsak molči,
Nedelki sen zapre oči.

Ko v postelji zaspi Nedelka
na okno trka . . . Kdo? Pepelka!

Glas toži, čuj: „Bridkost, bridkost,
zakaj ste me zvodili v gozd?“

Tam hodi groza, divji mož,
na roki kremplji kakor nož.

Ko vtihne on, v globoki molk
zatuli gladni, divji volk!

Ah, mačeha, kako, zakaj?
In oče — je dospel nazaj?

Ni li ga vgrabil divji mož
že v kremplje, ostre kakor nož?“

Potihne glas . . . Noč govori,
ljudem hudobnim zagrozi:

„V napotje bila vam Pepelka,
ker lepša je kakòr Nedelka.

Zato sta jo — bridkost, bridkost! —
med volke vrgla v divji gozd.

Gorje, če jo ugrabi smrt,
naj kazni vaju božji črt!“

Napoči jutro, pade noč.
Kdo zunaj, čuj, gre pevajoč?

Pepelka je, ah, glej, cvetice
obkrožajo ji lepo lice,

Kot ptičica zagostoli,
v naročje mačehi hiti,
očetu dobro vse želi . . .

Pepelki pa se isti čas
zasveti v kodrih zlatih las . . .

Zaplaka . . . Čudo glej: solzé
se v bisere izpremene.

In padajo zveneč na tla,
strmeč jih grabi mačeha.

A oče biserne solzé
na težko stavi si srce
da čuvstva v njem se vpokoje . . .

V en glas jo vprašata oba:
„Kdo storil čudež ti je ta?“

Že hoče, da odgovori —
iz ust, glej, roža se ji rdi,
prečudno, mehko zadehti . . .

Beseda vsaka: zlata roža
Pepelki ličece obkroža.

„Tam v gozdu žena, bela Vila,
siroti mi je dobra bila.

Šla z mano je skoz gozdni molk,
da bežal je grabljivi volk.

Da le očeta vgrabil ni,
Bog z vami, oče, mati vi!

Oj dobra žena, bela Vila,
dari mi te je podarila,

ker sem lasé ji poravnala
in mi na krilu je zaspala . . ."

A drugi dan Nedelka gre,
do Vile žene jo srce.

Ošabno Vili govori
ošabne majke trda hči:

„Daj biserov mi iz oči,
daj rožo, ki iz ust dehti!

Ukazala tako je mati,
če ne — te vzemi mož kosmati!“

Čuj, zemljo strese sunek jak,
in Vilo vzame črn oblak.

Nedelka plaka . . . Iz oči,
glej — solze rdeče kakor kri.

Ko hoče tožiti doma,
težko umljivo le jeclja.

A iz dežele daljnih dalj
kot solnce pride mladi kralj —

Pepelko vzame na gradič
za ženo lepi kraljevič.

Fran Žgur.

Otrokova jutranja pesem.

Dan je. Solncece zlato
skozi okno se smeje.

Dan je — hitro zdaj, hitro
izpod odejel!

Stvarnik nebeški, hvala
za blagodejno spanje!
O, kako lepe, sladke
snival sem sanje!

S kitami cvetja okrašen
kralj sem sedel na vozi
jagenco sta me peljala
v senčnati lozi.

Slavčki so droboleli,
da je zvenela dobrava
daleč pod vejnate vrhe:
Bogu vsa slava!

Čelo naj lepo prekrizam
v božjih oseb imeni,
k tlom naj moleč ponižam
svoji koleni.

Potlej veselo pokonci!
Postelj ostani samka!
Jadrno ven! Dobro jutro,
očka in mamka.

Anton Medved.

Otrokova večerna pesem.

Po dolinah siplje
luna žarek zlat.
Šepeta mi v glavi:
leži spat!

Zdravje daješ očki,
mamki in sestrām,
Ti varuješ ognja
mirni hram.

U raju dobri Rogek,
čuvaj nad menoj!
Uedno hočem biti
milček Tvoj

Tisočkrat zahvaljen,
moljen in češčen!
Naj zadremļjem, Uate
zatopļjen.

Ti mi daješ kruha,
mleka in strdi,
toplo oblačilo,
nič skrbi.

Uabijo me v svate
angelci pojoč.
Očka, mamka, sestre,
lahko noč!

Anton Medved.